

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

TRETJI ODDELEK

ZADEVA KUNSTELJ proti SLOVENIJI

(pritožba št. 5257/22)

SODBA

10. člen Konvencije • Svoboda izražanja • Kazenska obsodba pritožnika in izrek šestmesečne zaporne kazni zaradi razžalitve in obrekovanja dveh zasebnikov v objavah na njegovem spletnem blogu • Sporne objave so vsebovale hudo žaljiv jezik, ki je prizadeti osebi prikazoval v izrazito negativni luči, jima povzročal stisko ter pomenil trajno nadlegovanje • Objave so bile podane v osebni imenu, zunaj opravljanja kakršnekoli novinarske dejavnosti, niso prispevale k nobeni razpravi v javnem interesu in so bile dostopne velikemu številu ljudi • Izrek nepogojne zaporne kazni kot izjemnega ukrepa glede na posebne okoliščine zadeve ni bil pretiran ali nesorazmeren • Upoštevni in zadostni razlogi • Ustrezno tehtanje nasprotujočih si interesov • Poseg je bil »nujen v demokratični družbi«

Pripravila sodna pisarna. Ne zavezuje Sodišča.

STRASBOURG

7. julij 2026

Ta sodba bo postala dokončna v okoliščinah, navedenih v drugem odstavku 44. člena konvencije. Mogoči so uredniški popravki.

V zadevi Kunstelj proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (tretji oddelek), ki je zasedalo v senatu v sestavi:

Ioannis Ktistakis, *predsednik*,
Peeter Roosma,
Darian Pavli,
Úna Ní Raifeartaigh,
Mateja Đurović,
Canòlic Mingorance Cairat,
Vasilka Sancin, *sodniki*,

in Olga Chernishova, *namestnica sodnega tajnika oddelka*,

ob upoštevanju:

pritožbe (št. 5257/22) proti Republiki Sloveniji, ki jo je na podlagi 34. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) 19. januarja 2022 pri Sodišču vložil slovenski državljani Mitja Kunstelj (v nadaljevanju: pritožnik);
odločitve, da se o pritožbi obvesti slovensko vlado (v nadaljevanju: vlada);
stališč strank;

po posvetovanju za zaprtimi vrati dne 16. junija 2026

izreka naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta istega dne:

UVOD

1. Zadeva se nanaša na kazenski postopek zoper pritožnika, v katerem je bil obsojen na šest mesecev zapora zaradi razžalitve in obrekovanja. Zadeva sproža vprašanje na podlagi 10. člena konvencije.

DEJSTVA

2. Pritožnik je bil rojen leta 1970 in živi v Ljubljani. Zastopal ga je g. Rotar, odvetnik iz Ljubljane.

3. Vlado je zastopala ga. A. Vran, višja državna odvetnica.

4. V nadaljevanju so povzeta dejstva v zadevi.

I. OZADJE ZADEVE

5. Pritožnik je leta 2010 iz neznanih razlogov začel na svojem osebnem blogu v številnih objavah pisati o dveh novinarjih V. V. in Š. P.. V. V. je med drugim označeval kot »pedra«, »homiča«, »gay loverja«, »podgano«, »gnojno bulo«, »iztirjenca«, »pijanca«, »nadlegovalca domačih živali«, »goljufa«, »starega pokvarjenca«, »najbolj umazano prodano dušo«, »smet«,

»ostuden izmeček«, »prestrašeno podlasico«, »prestrašenega hlapca«, »od tablet zabuhelega starca«, »podrepnika«, »zoofila, ki ima dva psa, da mu ližeta smetano s kurca«, »buzeranta«, »agresivnega toplovodarja« ter z različnimi izpeljankami besede »peder« (»pederajs«, »pederčina ena«). Poleg tega je trdil, da ga je V. V. silil v spolni odnos in ga otipaval ter da je zlorabljal pse.

6. Pritožnik je Š. P. opisal kot »tisto vlačugo iz Zaloga«, »pravo Mata Hari« in »manj kot drek«. Navedel je, da je »marsikomu spraznila jajca«, da »ima primat medijske vlačuge« ter da je »idiotska neotesana pička«, »lahkoživka« in »prostitutka«.

7. V. V. in Š. P. sta zoper pritožnika sprožila več civilnih postopkov. Okrožno sodišče v Ljubljani je zato 8. avgusta 2012 izdalo sodbo, s katero mu je prepovedalo nadaljnje pisanje o V. V. na način, ki ga prikazuje kot goljufa, lažnivca ter osebo, ki spolno nadleguje ljudi in zlorablja živali, prav tako pa mu je prepovedalo uporabo žaljivih izrazov, kot so »peder«, »homič«, »gnojna bula« in drugi podobni izrazi.

8. Poleg tega so sodišča skozi leta izdala več začasnih odredb, s katerimi so pritožniku naložila, naj preneha žaliti V. V. in Š. P. v svojih blogovskih objavah. Kljub temu je pritožnik nadaljeval z objavljanjem zapisov o njiju, zaradi nespoštovanja začasnih odredb pa sta mu bili v civilnih postopkih izrečeni dve denarni kazni v višini po 10.000 EUR. V eni od poznejših objav je pritožnik V. V. in njegovemu zagovorniku grozil s fizičnim nasiljem, kar je postalo predmet ločenega kazenskega postopka.

II. KAZENSKI POSTOPEK ZOPER PRITOŽNIKA

9. V. V. in Š. P. sta 8. marca 2012 zoper pritožnika vložila zasebno kazensko tožbo zaradi kaznivih dejanj razžalitve in obrekovanja. Postopek se je nanašal na objave, ki jih je pritožnik med 3. junijem 2010 in 22. februarjem 2012 objavil na svojem osebnem blogu, z gostovanjem na platformi Wordpress (glej 5. in 6. odstavek). Potem ko so bile objave na podlagi sodne odredbe odstranjene, jih je 4. marca 2012 ponovno objavil na novem osebnem blogu na platformi Google Blogger, kjer je s pisanjem nadaljeval.

10. Na predobravnavnem naroku 16. januarja 2013 je pritožnik želel odvetnici zasebnih tožilcev podariti gumijastega kužka in knjigo *Hitlerjevi zadnji dnevi*, vendar je darilo zavrnila. Pritožnik krivde ni priznal in je izjavil, da je brezposeln ter da nima prihodkov niti premoženja.

11. Okrožno sodišče v Ljubljani je 6. februarja 2013 opravilo glavno obravnavo, na kateri sta bila prisotna le V. V. in Š. P. V. V. je pojasnil, da je zaradi objav prestajal zelo hudo stisko in da so se žalitve vsakodnevno ponavljale na različnih spletnih forumih. Š. P., ki je bila med pričanjem vidno pretresena in je jokala, je povedala, da ne razume, zakaj je pritožnik o njej pisal takšne stvari. Dodala je, da je med branjem njegovih objav nekoč

omedlela ter da je zaradi paničnega napada in težav z dihanjem potrebovala pomirjevala. Pojasnila je tudi, da ima še vedno težave s spanjem in še naprej jemlje pomirjevala.

12. Na obravnavi 18. februarja 2013, na kateri so bili prisotni pritožnik, V. V. in Š. P., je pritožnik izjavil, da njegov blog ni medij oziroma sredstvo javnega obveščanja, temveč njegov »zasebni dnevnik«, ki ga ne bo nikoli prenehal pisati. Na vprašanje sodišča je odgovoril, da dveh denarnih kazni v višini po 10.000 EUR, izrečenih v civilnih postopkih, ni plačal in ju tudi ne bo nikoli plačal (glej 8. odstavek). Med izpovedbo V. V. ga je verbalno napadel, ga označil za lažnivca in ga znova imenoval »gnojna bula«. Š. P. je dodala, da je pritožnik posamezne dogodke opisoval s tako nazornimi podrobnostmi in tako natančno navajal priče, da so njegove objave delovale verodostojno in so drugi ljudje vanje verjeli.

13. Sodišče je 13. maja 2013 pritožnika spoznalo za krivega dveh kaznivih dejanj razžalitve in enega kaznivega dejanja obrekovanja po prvem in drugem odstavku 158. člena ter prvem in drugem odstavku 159. člena Kazenskega zakonika. Izreklo mu je enotno kazen šestih mesecev zapor. Presodilo je, da je takšna kazen edina primerna glede na dolgotrajno in hudo žaljenje V. V. in Š. P., njegovo zavračanje plačila že izrečenih denarnih kazni, ponovno objavo odstranjenih blogovskih zapisov, odsotnost kakršnegakoli obžalovanja in njegove prejšnje obsodbe za druga kazniva dejanja.

14. Med pritožbenim postopkom se je pritožnik zavezal, da bo z vseh spletnih platform odstranil vse žaljive vsebine, ki se nanašajo na V. V. in Š. P., ter da bo v prihodnje opustil vsakršno pisanje o njiju oziroma ponovno objavljane svojih starih blogovskih zapisov. Hkrati se je V. V. zavezal, da bo sodišču predlagal izrek zgolj opozorilne sankcije. Prav tako je pristal na to, da bo, če bo pritožnik spoštoval navedeni dogovor, umaknil vse zoper njega sprožene civilne in kazenske postopke ter se vzdržal začetka novih postopkov. Vendar pritožnik spornih blogovskih vsebin ni odstranil in je o V. V. še naprej objavljaj podobne zapise.

15. Višje sodišče v Ljubljani je 30. oktobra 2014 zavrnilo pritožbo pritožnika in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje. Med drugim je ugotovilo, da pritožnik ni bil novinar, da je kazniva dejanja storil prek množičnih medijev ter da V. V. in Š. P. nista bili javni osebi. Presodilo je, da so bile pritožnikove izjave obrekovalne in da niso imele podlage v dejstvih. Nadalje je ugotovilo, da je njegove bloge spremljalo približno 35.000 sledilcev ter da so k širjenju njihovih vsebin prispevali tudi drugi mediji z objavljanjem povezav do spornih zapisov. Strinjalo se je s stališčem Okrožnega sodišča v Ljubljani glede izrečene sankcije (glej 13. odstavek) in dodatno poudarilo, da je pritožnik skozi celoten postopek vztrajal pri svojem žaljivem ravnanju (glej 8., 9., 10., 12. in 14. odstavek). Glede izreka nepogojne zaporne kazni je ponovno izpostavilo težo kaznivih dejanj, storjenih prek interneta, vztrajno in kontinuirano izvrševanje kaznivih dejanj, neresnično in objektivno žaljivo naravo objavljenih vsebin, količino in intenzivnost takšnih vsebin, ki v

dotedanji sodni praksi slovenskih sodišč nista imeli primere, neizzvano naravo zapisov ter dejstvo, da med V. V., Š. P. in pritožnikom pred tem ni bilo nobenega stika. Sklenilo je, da je bila zaporna kazen izrečena kot skrajni ukrep zaradi posebej intenzivnega posega pritožnika v pravice V. V. in Š. P.

16. Pritožnik je vložil zahtevo za varstvo zakonitosti. Vrhovno sodišče je s sodbo z dne 19. septembra 2015 zahtevo zavrnilo in pritrdilo razlogom nižjih sodišč. Navedlo je, da so nižja sodišča ob odsotnosti kakršnih koli znakov možnosti spremembe pritožnikovega vedenja utemeljeno upoštevala njegove predhodne obsodbe za druga kazniva dejanja, neučinkovitost zaporne kazni, ki jo je že prestal zaradi drugega kaznivega dejanja, ter dejstvo, da je o V. V. in Š. P. še naprej pisal tudi po začetku obravnavanega kazenskega postopka. Vrhovno sodišče je pritrdilo tudi stališču višjega sodišča, da sta količina spornih blogovskih objav in stopnja njihove žaljivosti po vsebini brez primere v dosedanji slovenski sodni praksi na področju kaznivih dejanj zoper čast in dobro ime. Nadalje je presodilo, da je bila nepogojna zaporna kazen v pritožnikovem primeru skrajno sredstvo (*ultima ratio*) in da ni bila nesorazmerna glede na obravnavana kazniva dejanja. Denarna kazen po presoji sodišča ne bi zadostovala za preprečitev ponavljajočega se in vztrajnega obrekovanja, zlasti ob upoštevanju dejstva, da je pritožnik že pred tem zavračal plačilo denarnih sankcij, izrečenih v civilnih postopkih. Sodišče je obenem pojasnilo, da okrožno in višje sodišče nista zavrnila izreka denarne kazni zgolj zato, ker pritožnik predhodno ni prostovoljno plačal denarnih kazni, izrečenih v civilnih postopkih. Iz njunih odločb je izhajalo, da niti že prestana zaporna kazen zaradi drugih kaznivih dejanj ni odvrnila pritožnika od nadaljnjih kršitev, zato tudi denarna kazen verjetno ne bi dosegla takšnega učinka. Tudi če bi bila pritožniku v kazenskem postopku izrečena denarna kazen, ga ta ne bi odvrnila od nadaljnjega protipravnega ravnanja do zasebnih tožilcev. Ob upoštevanju vseh okoliščin je Vrhovno sodišče sklenilo, da je bila zaporna kazen edina sankcija, ki je lahko učinkovito zavarovala pravice V. V. in Š. P.

17. Sodišče je nadalje presodilo, da v obravnavani zadevi ni več mogoče govoriti niti o izvrševanju pritožnikove pravice do svobode izražanja, temveč zgolj o »uporabi oziroma, bolje rečeno, zlorabi človekove sposobnosti govora (jezika kot sredstva sporazumevanja) za javno izražanje negativnih vrednostnih sodb o zasebnem in intimnem družinskem življenju drugih«.

18. Pritožnik je vložil ustavno pritožbo, v kateri je zatrjeval, da v skladu s sodno prakso Sodišča za dejanja zoper čast in dobro ime ni dopustno izreči zaporne kazni, tudi če pravic oškodovancev ni mogoče učinkovito zavarovati z milejšimi (civilnopravnimi) sankcijami.

19. Ustavno sodišče je 17. junija 2021 ustavno pritožbo zavrnilo. Presodilo je, da pritožnikov blog ne predstavlja medija. Zato pritožnika, čeprav so bila kazniva dejanja storjena prek sredstev množičnega obveščanja, ni bilo mogoče šteti za novinarja. Nadalje je ugotovilo, da njegove blogovske objave niso uživale varstva niti kot politični govor niti kot prispevek k

razpravi v javnem interesu. Pritožnik je navajal neresnična dejstva in izrekal nedopustne vrednostne sodbe o osebnem in intimnem življenju zasebnih tožilcev, česar ni bilo mogoče šteti za kritiko, potrebno v demokratični družbi, niti za obrambo kakšne pravice ali za varstvo legitimnih interesov. Ustavno sodišče je sklenilo, da so redna sodišča ustrezno upoštevala vse okoliščine zadeve ter prepričljivo utemeljila, zakaj je bila izrečena zaporna kazen v pritožnikovem primeru primerna sankcija. Do stališča Vrhovnega sodišča, da pritožnikovo izražanje ne sodi v okvir pravice do svobode izražanja (glej 17. odstavek zgoraj), se ni opredelilo, ker pritožnik tega vprašanja v ustavni pritožbi ni izpodbijal.

UPOŠTEVANI PRAVNI OKVIR

20. Upoštevane določbe Kazenskega zakonika (Uradni list RS, št. 55/08 in 66/08) se glasijo:

Razžalitev 158. člen

»(1) Kdor koga razžali, se kaznuje z denarno kaznijo ali zaporom do treh mesecev.

(2) Če je dejanje iz prejšnjega odstavka storjeno s tiskom, po radiu, televiziji ali z drugim sredstvom javnega obveščanja ali na spletnih straneh ali na javnem shodu, se storilec kaznuje z denarno kaznijo ali zaporom do šestih mesecev.

...«

Obrekovanje 159. člen

»(1) Kdor o kom trdi ali raznaša kaj neresničnega, kar lahko škoduje njegovi časti ali dobremu imenu, čeprav ve, da je to, kar trdi ali raznaša, neresnično, se kaznuje z denarno kaznijo ali zaporom do šestih mesecev.

(2) Če je dejanje iz prejšnjega odstavka storjeno s tiskom, po radiu, televiziji ali z drugim sredstvom javnega obveščanja ali na spletnih straneh ali na javnem shodu, se storilec kaznuje z denarno kaznijo ali zaporom do enega leta.«

PRAVO

ZATRJEVANA KRŠITEV 10. ČLENA KONVENCIJE

21. Pritožnik se je pritožil, da je njegova obsodba kršila njegovo pravico do svobode izražanja, določeno v 10. členu konvencije, ki se glasi:

»1. Vsakdo ima pravico do svobodnega izražanja. Ta pravica obsega svobodo mišljenja ter sprejemanja in sporočanja obvestil in idej brez vmešavanja javne oblasti in ne glede na meje ...

2. Izvrševanje teh svoboščin vključuje tudi dolžnosti in odgovornosti in je zato lahko podvrženo obličnostnim pogojem, omejitvam ali kaznim, ki jih določa zakon in ki so nujne v demokratični družbi ... za zavarovanje ugleda ali pravic drugih ljudi ...«

A. Sprejemljivost

1. Trditve strank

(a) Vlada

22. Vlada je ugovarjala, da pritožnik ni izčrpal domačih pravnih sredstev, ker v ustavni pritožbi ni izpodbijal stališča vrhovnega sodišča, da njegovo izražanje ne sodi v okvir pravice do svobode izražanja (glej 17. in 19. odstavek).

(b) Pritožnik

23. Pritožnik je poudaril, da je v ustavni pritožbi s sklicevanjem na sodno prakso Sodišča opozoril na odsotnost tehtanja med pravico do svobode izražanja in pravico do spoštovanja zasebnega življenja. Navedel je tudi, da je vrhovno sodišče izrek zaporne kazni utemeljilo s sklicevanjem na žaljivost in obseg njegovih blogovskih objav.

2. Presoja sodišča

24. Splošna načela glede izčrpanja domačih pravnih sredstev je Sodišče povzelo v zadevi *Communauté genevoise d'action syndicale (CGAS) proti Švici* [VS], št. 21881/20, 138.-146. odst., 27. november 2023. Sodišče ugotavlja, da je pritožnik pred Ustavnim sodiščem izpodbijal sorazmernost sankcije, ki mu je bila izrečena, Ustavno sodišče pa je to vprašanje obravnavalo in ugotovilo, da je bil poseg nujen v demokratični družbi. V teh okoliščinah je Sodišče prepričano, da je bila bistvena vsebina pritožbenega očitka uveljavljana že na nacionalni ravni (glej *Vučković in drugi proti Srbiji* (predhodni ugovor) [VS], št. 17153/11 in 29 drugih, 75. odst., 25. marec 2014). Zato je treba ugovor Vlade o neizčrpanju domačih pravnih sredstev zavrniti.

25. Sodišče ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena in da ni nedopustna iz katerega koli drugega razloga iz 35. člena Konvencije. Zato jo je treba razglasiti za dopustno.

B. Utemeljenost

1. Trditve strank

(a) Pritožnik

26. Pritožnik je zatrjeval, da poseg v njegovo pravico do svobode izražanja ni bil nujen v demokratični družbi. Navajal je, da je kot novinar, ki je na svojem blogu objavljala razmišljanja in opažanja o preteklih izkušnjah, aktualnih dogodkih ter splošnih temah, zanimivih za svoje bralce, užival varstvo po 10. členu Konvencije. Poleg tega je trdil, da njegovih objav ni mogoče šteti za sovražni govor ali spodbujanje nasilja.

(b) Vlada

27. Vlada je priznala, da je izrek zaporne kazni pomenil poseg v pritožnikovo pravico do svobode izražanja. Poudarila je, da je poseg temeljil na 158. in 159. členu Kazenskega zakonika ter da je zasledoval legitimni cilj varstva ugleda oziroma pravic drugih.

28. Glede nujnosti posega je Vlada navedla, da so domača sodišča skrbno tehtala med dvema nasprotujočima si pravicama, in sicer med pritožnikovo pravico do svobode izražanja ter pravico V. V. in Š. P. do varstva njunega ugleda. V zvezi z dejavniki, ki so jih domača sodišča upoštevala pri tem tehtanju, je Vlada poudarila, da so bila upoštevana številna relevantna dejstva, na podlagi katerih je bilo ugotovljeno, da je bila v pritožnikovem primeru zaporna kazen edina primerna sankcija. Zlasti je pritožnik daljše časovno obdobje vztrajno in neizzvano objavljala žaljive blogovske zapise, si izmišljala dogodke in priče ter V. V. in Š. P. izpostavljala vse hujšim napadom, vključno z grožnjami z nasiljem. Kljub sodnim prepovedim in denarnim sankcijam je odkrito zavračala prenehanje takšnega ravnanja, z žaljenjem nadaljeval tudi med sodnimi obravnavami in ni pokazal nobene samokritičnosti. Poleg tega obravnavana zadeva ni zadevala političnega govora ali razprave širšega javnega pomena. Ker V. V. in Š. P. nista bila javni osebi, sta bila upravičena do višje ravni varstva svojega zasebnega življenja in ugleda kot osebe, ki nastopajo v javnosti.

2. Presoja sodišča

(a) Obstoj posega in legitimni cilj

29. Med strankama ni bilo sporno, da je kazenska obsodba pritožnika v obravnavani zadevi pomenila poseg v njegovo pravico do svobode izražanja, da je bil ta poseg »predpisan z zakonom«, in sicer s prvim in drugim odstavkom 158. člena ter prvim in drugim odstavkom 159. člena Kazenskega zakonika (glej 13. in 20. odstavek), ter da je zasledoval legitimni cilj, namreč varstvo ugleda in pravic V. V. in Š. P.

30. Sodišče ugotavlja, da je ob upoštevanju vulgarne in izrazito žaljive narave pritožnikovih izjav, ki niso prispevale k nobeni razpravi v javnem interesu, vprašljivo, ali je pritožnik s takšnimi izjavami sploh skušal »širiti informacije ali ideje« ali pa je bil njegov edini namen žaliti V. V. in Š. P. (glej ugotovitve vrhovnega sodišča v 17. odstavku; primerjaj tudi *Rujak proti Hrvaški* (skl.), št. 57942/10, 4.-6. in 27.-32. odst., 2. oktober 2012). Kljub temu bo Sodišče izhajalo iz predpostavke, da je zadevno izražanje sodilo v okvir varstva po 10. členu Konvencije in da je zato prišlo do posega v pritožnikovo svobodo izražanja.

(b) Ali je bil poseg nujen v demokratični družbi

(i) Splošna načela

31. Splošna načela glede presoje nujnosti posega v izvrševanje pravice do svobode izražanja so v sodni praksi Sodišča dobro ustaljena in so bila ponovno potrjena v številnih zadevah (glej *Von Hannover proti Nemčiji* (št. 2) [VS], št. 40660/08 in 60641/08, 103.-113. odst., ESČP 2012; *Axel Springer AG proti Nemčiji* [VS], št. 39954/08, 89.-95. odst., 7. februar 2012; ter *Pentikäinen proti Finski* [VS], št. 11882/10, 87. odst., ESČP 2015).

32. Sodišče je zlasti poudarilo, da mora pri presoji nujnosti posega v demokratični družbi zaradi »varstva ugleda ali pravic drugih« preveriti, ali so domači organi vzpostavili pravično ravnotežje med dvema vrednotama, ki ju varuje Konvencija in ki sta lahko v posameznih primerih v medsebojnem konfliktu, in sicer med svobodo izražanja iz 10. člena ter pravico do spoštovanja zasebnega življenja iz 8. člena Konvencije (glej *Mortensen proti Danski*, št. 16756/24, 37. odst., 21. oktober 2025).

33. Da bi se lahko uporabil 8. člen Konvencije, mora poseg v ugled posameznika doseči določeno stopnjo resnosti in biti izvršen na način, ki posega v njegovo osebno uživanje pravice do spoštovanja zasebnega življenja (glej *Mladina d.d. Ljubljana proti Sloveniji* (št. 2), št. 43388/17, 52. odst., 13. januar 2026).

34. Kadar je treba uravnotežiti pravico do svobode izražanja in pravico do spoštovanja zasebnega življenja, Sodišče v svoji sodni praksi upošteva več meril, in sicer: (a) prispevek objave k razpravi v javnem interesu, (b) stopnjo prepoznavnosti osebe, na katero se objava nanaša, (c) predmet objave, (d) predhodno ravnanje zadevne osebe ter (e) vsebino, obliko in posledice objave. Pri obravnavi pritožbe, vložene na podlagi 10. člena Konvencije, Sodišče presoja tudi (f) način pridobitve informacij in njihovo verodostojnost ter (g) strogost izrečene sankcije (glej na primer *Balaskas proti Grčiji*, št. 73087/17, 37. in 38. odst., 5. november 2020, ter tam navedeno sodno prakso).

35. Sodišče v vsakem posameznem primeru presodi, ali so navedena merila uporabna za obravnavano zadevo, pri čemer so lahko nekatera merila

glede na posebne okoliščine posameznega primera bolj ali manj pomembna (glej *Mladina d.d. Ljubljana* (št. 2), navedena zgoraj, 56. odst., in tam navedeno sodno prakso).

36. Če so domači organi tehtanje nasprotujočih si interesov opravili v skladu z merili, vzpostavljenimi v sodni praksi Sodišča, mora imeti Sodišče posebej tehtne razloge, da svojo presojo postavi namesto presoje domačih sodišč (glej *Balaskas*, naveden zgoraj, 39. odst.).

37. Nazadnje je odločitev o tem, katera sredstva so najprimernejša za zagotovitev spoštovanja pravic iz 8. člena Konvencije v razmerjih med posamezniki, praviloma prepuščena polju proste presoje držav pogodbenic (glej *Von Hannover*, naveden zgoraj, § 104; nasprotno pa *Bédat proti Švici* [VS], št. 56925/08, § 49, 29. marec 2016).

(ii) Uporaba splošnih načel v obravnavani zadevi

38. Sodišče najprej ugotavlja, da so zapisi pritožnika na blogu vsebovali hudo žaljiv jezik, ki so V. V. in Š. P. prikazovali v izrazito negativni luči ter jima povzročali stisko (glej 5., 11. in 15. odstavek). Po presoji Sodišča je vsebina teh zapisov nedvomno dosegla zahtevano stopnjo resnosti za upoštevanje pravice V. V. in Š. P. do spoštovanja zasebnega življenja, vključno z varstvom njunega ugleda (glej *Mesić proti Hrvaški* (št. 2), št. 45066/17, 62. in 71. odst., 30. maj 2023, z nadaljnjimi sklici).

39. Sodišče nadalje ugotavlja, da je pritožnik sporne zapise objavil na spletnem blogu, ki ga je sam označil za »svoj zasebni dnevnik« (glej 12. odstavek), in sicer kot zasebnik, zunaj opravljanja kakršnekoli novinarske dejavnosti (primerjaj z *Tsaava in drugi proti Gruziji* [VS], št. 13186/20 in 4 druge, 379. odst., 11. december 2025). Čeprav sta bila V. V. in Š. P. novinarja, kot so ugotovila domača sodišča, nista bila javni osebi (glej 15. odstavek). Poleg tega žaljive izjave, katerim sta bila izpostavljeni, niso bile povezane z njunim poklicnim delovanjem, saj so se pritožnikove navedbe nanašale na intimne vidike njunega zasebnega življenja. Kazenski postopek se je torej nanašal na razžalitev med zasebniki, pri čemer so bile žaljive izjave javno objavljene na internetu.

40. Sodišče soglaša s presojo domačih sodišč, da pritožnikove izjave, ki so bile pretežno vulgarne in žaljive, niso v ničemer prispevale k razpravi v javnem interesu (glej 19. odstavek), da niso bile na noben način izzvane z ravnanjem V. V. ali Š. P. ter da so pomenile trajno nadlegovanje obeh oškodovancev (glej 15. odstavek). Hkrati so bile dostopne razmeroma velikemu krogu ljudi, zlasti ob upoštevanju dejstva, da je imel pritožnikov blog več kot 35.000 sledilcev in da so objave razširjale tudi drugi mediji (glej 15. odstavek; glej tudi *Hurbain proti Belgiji* [VS], št. 57292/16, 236. odst., 4. julij 2023).

41. Nazadnje sta narava in strogost naložene sankcije dejavnika, ki ju je treba upoštevati pri presoji sorazmernosti posega (*Balaskas*, naveden zgoraj,

61. odst., in tam navedena sodna praksa). V zvezi s tem Sodišče ponavlja, da uporaba kazenskopравnih sankcij v primerih razžalitve sama po sebi ni nesorazmerna (glej *Ziemiński proti Poljski* (št. 2), št. 1799/07, 46. odst., 5. julij 2016). Hkrati pa ostaja kazen zavora v takšnem kontekstu izjemen ukrep, ki je združljiv z 10. členom Konvencije le tedaj, če je bilo resno poseženo v druge temeljne pravice (glej *Balaskas*, naveden zgoraj, 61. odst.).

42. V obravnavani zadevi je bil pritožnik obsojen na šest mesecev zavora, ker so domača sodišča presodila, da ga nobena druga sankcija ne bi odvrnila od nadaljnjega žaljenja V. V. in Š. P. Pred tem je bilo zaradi žaljivih objav na njegovem blogu zoper njega uvedenih več civilnih postopkov, v katerih so mu bile izrečene denarne kazni (glej 7. in 8. odstavek). Vendar ga te niso odvrnile od nadaljnjega ravnanja in novih objav (glej 8., 9., 12. in 14. odstavek). Poleg tega je izrecno izjavil, da ne namerava prenehati objavljati zapisov o V. V. in Š. P. niti plačati naloženih glob (glej 12. odstavek).

43. Pritožnik je s svojim neprimernim ravnanjem nadaljeval tudi tekom kazenskega postopka. Še naprej je objavljал podobno žaljive zapise na blogu in se nespoštljivo vedel v sodni dvorani (glej 8., 9., 12. in 14. odstavek). Sodišče nadalje pripisuje pomen dejstvu, da je bila pritožniku tudi po izdaji prvostopenjske sodbe dana možnost, da se izogne nepogojni zaporni kazni, če preneha objavljati zapise o V. V. in Š. P., vendar je s takšnimi objavami kljub temu nadaljeval (glej 14. odstavek; primerjaj *Gough proti Združenemu kraljestvu*, št. 49327/11, 173. in 176. odst., 28. oktober 2014).

44. Glede na posebne okoliščine obravnavane zadeve Sodišče meni, da izrek nepogojne zaporne kazni pritožniku kot izjemnega ukrepa na področju svobode izražanja ni mogoče šteti za pretiranega ali nesorazmernega glede na zasledovani legitimni cilj, in sicer varstvo ugleda V. V. in Š. P.

45. Sodišče nadalje poudarja pomen obrazložitve, ki jo v takšnih zadevah podajo domača sodišča. V zvezi s tem ugotavlja, da je vrhovno sodišče poudarilo, da gre za precedenčen primer v slovenski sodni praksi na področju kaznivih dejanj zoper čast in dobro ime. Čeprav je menilo, da pritožnikove blogovske objave ne uživajo varstva po 10. členu Konvencije, je hkrati podrobno pojasnilo, zakaj v njegovem primeru nobena druga kazenska sankcija ne bi dosegla odvračilnega učinka oziroma namena kaznovanja (glej 16. odstavek). Ustavno sodišče pa je prepričljivo pojasnilo, da so domača sodišča upoštevala vse okoliščine zadeve in ustrezno utemeljila izrek zaporne kazni kot edine primerne sankcije (glej 19. odstavek). Ob upoštevanju navedenega je Sodišče prepričano, da so bili razlogi, s katerimi so domača sodišča utemeljila svoje odločitve, tako upoštevni kot zadostni.

46. Ob upoštevanju polja proste presoje, ki ga imajo države, ter dejstva, da so domača sodišča tehtanje med nasprotujočimi si interesi opravila pravilno, Sodišče ne vidi prepričljivih razlogov, da bi svojo presojo nadomestilo s presojo domačih organov. Zato je mogoče poseg v pritožnikovo svobodo izražanja razumno šteti za »nujnega v demokratični družbi«.

47. Zato kršitve 10. člena Konvencije ni bilo.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. *razglaša* pritožbo za dopustno,
2. *razsoja*, da ni bil kršen 10. člen konvencije.

Sestavljeno v angleškem jeziku in 7. julija 2026 poslano v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Olga Chernishova
namestnica sodnega tajnika

Ioannis Ktistakis
predsednik